

Jaka, psi in Gaja

Jaka je bil fantič star 11 let, ki je pri 4 letih je zbolel za limfomom. Pri 10 letih se je limfom ponovil, a je kasneje prerastel v levkemijo. Žal je Jaka decembra 2011 bitko z rakom izgubil in je umrl.

Jaka je rad imel robote, lego kocke, nemščino, matematiko in živali. Pravzaprav bi najbrž morala napisati na prvo mesto živali. Živali in naravo je imel zelo rad.

Doma smo sicer imeli ribice, paličnjake in muco, a ko je v njegovo življenje stopil kavalir Ošo, so psi postali njegova strast. Začel je prebirati različne knjige o psih: o vzgoji in prehrani psa kot tudi romane, kjer so glavno vlogo imeli prav psi. Prigode labradorca Hektorja je primerjal z neumnostmi, ki jih je počel Ošo. Pa televizijske oddaje – vse kar se dotikalo psov – ga je prikovalo pred televizijski ekran: Šepetalec psov, Dog 101... Postal je pravi poznavalec psov in njihovega življenja. Pogosto je, ob gledanju veterinarskih oddaj, pravilno uganil diagnozo ali bolezen psa. »Mama, ko bom velik bom tudi jaz veterinar. Pomagal bom psom. Takšnim, ki so izgubili tačke, bom naredil nove – s protezo.«

Dolgi dnevi in – včasih – tedni v bolnišnici so bili pogosto prežeti z razmišljanjem: kaj dela Ošo. In tudi prva misel na poti domov niso bile igrače, babica ali dedek – temveč kuža Ošo. Skupaj z atijem sta naredila pasjo šolo. Ponosen je bil, ko je obiskom kazal trike, ki jih je sam naštudiral in jih je Ošo ponavljal samo z njim.

Dnevi v bolnici so se včasih vlekli v nedogled. Ampak nekoč je na oddelek prišla Gaja z gospodarico Dunjo. Se še sedaj spomnim medicinske sestre, ki je pokukala v sobo:« A bi Jaka imel kakšen obisk? Prišel je psička Gaja.« in njegovih svetilih oči in nasmeha, ko je Gaja počivala na njegovi postelji in jo božal njeno dlako. Vsak obisk Gaje je bil zanj svetel trenutek sreče. »Mama jaz sem tako vesel, ko pride Gaja.« je večkrat rekel. »Mi je malo lažje. Lažje počakam na trenutek, ko grem domov k Ošotu.« Še sedaj ima v spominu zimski popoldan, ko sta na oddelek spet prišli Gaja in ga. Dunja. Čeprav je komaj hodil, je ob novici, da ga čaka na hodniku Gaja, skoraj skočil iz postelje. Potem pa je Gajo še peljal na sprehod po dolgem oddelčnem hodniku. Počasi in previdno sta skupaj korakala po oddelku. Njegove oči so se smejale. Bil je vesel.

Obiski Gaje so za Jakca predstavljali svetle trenutke. Polepšali so mu dolgočasne urice, prinesli nekaj domače topline in skrajšali čakanje na trenutek, ko bo lahko šel domov. Vse, kar si je v trenutku želel početi z Ošotom, je lahko v bolnici počel z Gajo. Tako je Gaja na nek način postala del njega in malce njegova.

Zapisala: Jakčeva mama – Petra Tomc Šavora

Maribor, dec. 2012